

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

5.

STŘEDA 18. ČERVNA 2008

Uvodník

Jsmo dávno za polovinou. Počasí se umoudřilo, jen my ne. Nadále chodíme na představení a do seminářů a kamkoliv je třeba. Zvykli jsme si, je to náš denní chleba. Říkáme si: A co dělají naši čtenáři? Tiše doufáme: čtou si nás, ptají se, odpovídají, přemýšlejí...

A náš, redaktory, napadá něco? No jistě. Co nejdál odsud, nikoho nepotkat, neodpovědět. Proč? Nechce se, síla není, marnost se zdá. Ale ano, nikam to nevede. Nic se nestane. Ale co kdyby... byl jednou jeden... poznáváte?

Jsmo tu od toho, abychom se dívali. Také jsme tu od toho, abychom tvořili. Mnohým se nechce vystrčit růžky, jiným se nechce uvést jméno, dalším se nechce vůbec mluvit. Co se to s námi stalo?

Snadná odpověď. Jsme myslící bytosti, ale na všechno odpověď neznáme. Nevíme například, jak třídit plastový obal s hliníkovou fólií uvnitř. Těž nevíme, jak třídit psí chlupy. Odvézt je do výkupny ovčí vlny? Matěji, pozor, to by se ti nemuselo líbit. Ani jiným. Žijeme ve složitějším světě. A možná si ho složitějším děláme my sami. Co na to říct? Budíž?

Žijeme svázání množstvím příkazů, zákazů a doporučení. Co je na tom špatného, že týden žijeme po svém, nečekaně a nepředvídaně?

Zajdeme do zvláštní cukrárny úplně na konci pěší zóny, až u mostu. A tam budeme sedět a budeme si nechávat projíždět hlavou, co nás zaujme a fascinuje. Najednou jsou to obyčejné věci. Že tu jsme jen tak a nic nás netíží.

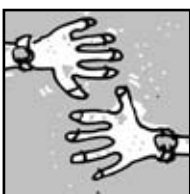
Jen kdesi v dálce trčí neodbytná slova. Máš to, chapeš? Přijímám....

Utečeme před nimi – a neutečeme. Pochopení významu je na každém z nás. Podáváme si ruce a bavme se spolu. Není to málo a je to fajn. Drobnosti dokážou divy.

Iva

JEDEN DEN SE SOUBOREM SEDUM DIVŮ SVĚTA, GYMNAZIUM F. KŘÍŽÍKA PLZEŇ

Soubor Sedum divů světa z Plzně z Gymnázia F. Křížíka se na Dětské scéně představil už druhý přehlídkový den, a to inscenací Omyl (dvě rodiny – v obou žije syn, o kterém si ostatní myslí, že je omyl – a ono to tak skutečně je.). Je to soubor, který na Dětskou scénou přijel už v pátek po obědě a odjíždí až ve čtvrtek po snídani, čímž se stal souborem, který na Dětské scéně vydrží rekordně dlouhou dobu. Nutno podotknout, že soubor Vydýcháno bude na Dětské scéně jen o něco málo kratší dobu.

Tak trochu kaskovský kamenný humor

V souboru Sedum divů světa je 14 členů od primy po kvartu i s panem učitelem, Františkem Kaskou, učitelem matematiky, chemie, OSV a třídním primy. František je permanentně veselý člověk, který se o svůj soubor umí výborně postarat, co se týče plánů na den, organizace, kamarádky rad atp. Čiší z něj zkušenost a je mu vlastní nadhled, díky kterému jeho soubor funguje, má pravidla, a ta se ctí a současně nespoutávají.

Pro členy souboru je typický specifický smysl pro humor, možná tak trochu kaskovský kamenný humor, kterým si podle slov Káti dávají členové souboru vzájemně „čochu“ (volný překlad autorky – dávají si do těla / dobírají si jeden druhého poměrně ostře).

Výlet do Adršpašských skal

Se souborem jsem se setkala už u snídáně a společně jsme trávili i dopolední představení souborů, které byly do programu festivalu zařazené až na dnešní den. Následoval oběd a výlet do Adršpašských skal. Původní rozhodnutí cestovat autobusem mě uvedlo do situace zvané „hon na Kinedryl“. Nesehnala jsem ho. Neměl ho ani pan učitel František v tašce plné jiných prášků, kapek, náplastí atp.

Ve výsledku autobus stejně nejel. Ulevilo se mi, i když to pro denní plán souboru byla komplikace. Vyrázili jsme do skal vlakem. Už samo čekání na něj bylo zajímavé. Holky a kluci se rozhodli poslat do školy pohled a psaní bylo zdrojem bujarého veselí.

Holky: „Dobrý den, milý pedagogové...“ – Kluci: „Máme výhru jistou.“ (smích) Pan učitel radí a potom si čte, co vzniklo: „...Doufám, že se máte dobře Vy bez nás jako my bez Vás. Těšíme se na Vás přiměřeně.“

Rádi zlobíme

Ještě na nádraží jsem se dozvěděla, jak vznikl název souboru – Sedum divů světa. Petra mi vysvětlila, že původně bylo členů souboru sedm a „co člen, to div.“ František mi dovysvětlil, že původně měli dva návrhy. Buď Týden (jako pondělí, úterý atd.), nebo Sedum divů světa. A proč sedum s u? Na to měl František jednoduchou odpověď: „Prostě rádi zlobíme.“

Cesta do skal byla vyčerpávající, protože jsem si sedla ke Katce a k Vaškovi. Katka je dívka skutečně svérázná. Už v trutnově si ode mě půjčovala koloběžku a učila mě na ní skákat. Je to sportačka, přesněji florbalistka a plavkyně, která má ráda nejen sport, ale hlavně pohyb, aktivitu, prostě se pořád musí něco dít. Jak o ní říká Petra: „...“

je to sportačka, někdy cholerik, ale jinak super!“ S Katkou je jedna ruka Vašek. Momentálně má sádku na ruce, a to z divoké jízdy na inlineových bruslích, protože se při ní chtěl fotit. Jsou sehraná dvojka, která říká věty nebo souvětí půl na půl, např. Katka: „Mě to uráží.“ – Vašek: „A mě to ponižuje.“

Po trase dlouhé cca 3 km

Holky cestou vyvolávají duchy a chystají se také na večerní vyvolávání. Andrea přesvědčuje pana učitele o různých vlastnostech různých duchů, dušuje se, že je to pravda a ať se prý pan učitel zeptá ostatních holek. František reaguje: „Proč bych se ptal těch druhých, když jsou to stejný telata jako ty?“ Už chápu, že se tak vyjadřuje v rámci pravidel jejich humoru.

V Adršpachu jsme se vydali po trase dlouhé cca 3 km. Pohled na skály byl fantastický. Viděli jsme Indiána, Homoli, Varhany, Přílbu, Starostu, Milence, Sloní náměstí atp. Do této krásné prohlídky občas pronikaly různé zajímavosti, např. Jarkova prezentace písničky: „Chňap, chňap, chňapík, chňapi, chňapi, chňap. Já jsem ten chňapík, váš těžký krokodýl, je ze mě chlapík, teď mám už hodně sil. Zmáčknu mouchu, komára, já chňapu rád, no to je prýma hra...“ Při pochůzkách krásným prostředím byla neustále legrace a ještě jsem se dozvěděla spoustu vtipných či jinak pozoruhodných drobností: např. že je Andrea ukecaná, večer se kvůli ní nedá spát a ráno zase všechny už brzy budí...

Káťa chvílkami nosila na zádech Nikču, protože to předtím dělala Petra s Anďou. Procházeli jsme skalní branou, která vypadala jako vchod do Morie. Pohádkové prostředí údajně využili filmaři např. na pohádku Z pekla štěstí. Skály jsou krásné, ale trochu chladné. Šli jsme často po schodech nahoru, často po schodech dolů, viděli jsme malý vodopád, velký vodopád, prošli jsme Myší stezkou, kterou by jen tak někdo korpušnější postavy neprošel.

Káťa se snaží v ponožce nenápadně vynášet písek z chráněné krajinné oblasti. I když možná to bylo skutečně nezámyslné. Písku je všude spousta, jak jinak. Standa dokonce tvrdí, že má písek všude. Petra glosuje: „Pískovec je úlomkovitá usazenina.“ Sebastian se žene do schodů jako blázen. „Je líný chodit nahoru pomalu.“ směje se pro změnu zase učitel František. K pestrosti výletu patřilo i to, že Andrea ztratila náušnici a bohužel jsme ji už nenašli.

Šlechtic před společností nikdy nemluví o svých slabostech

Správný výlet se neobešel bez zranění. Sebastian se obětoval a odřel si koleno, aby má reportáž nebyla nudná a aby obsahovala alespoň trochu napětí. Díky Sebo, to bylo šlechetné. Pan učitel František Sebastianu odborně ošetřil a šlo se dál. Martina ještě stihla dodat: „Šlechtic před společností nikdy nemluví o svých slabostech.“ – Gábina: „Z toho vyplývá...?“ A nevím, kdo dodal, že Sebastián je donchuán – jeho zranění bezesporu přispělo k jeho hrdinské image.

A dál se šlo a povídali jsme si. Dozvěděla jsem se, že v předešlých dnech pobytu na Dětské scéně soubor nezůstal pouze v Trutnově. Do jejich plánů spadala pondělní návštěva zoologické zahrady Dvůr Králové, dnešní Adršpach, chtěli si také projít Trutnov, ale ten je ve výsledku tolik nezaulal. Dále pomýšleli na plavání, protože vědí o zdejšíh hezkém koupališti, nebo na návštěvu Kuksu. Ale na to už času nezbyvá.

Za čím do Plzně?

Na co by kluci a holky ze souboru nalákali lidi do Plzně? Na bezva lidi, pivo, hezký holky, historické centrum města, bezva jídlo, Gymnázium Fr. Křižíka, protože je super... – „My jsme lákadlo, ale hlavně pivo...“ – Petra: „Na super hospůdky v Kolářovce. To je ulice kousek od centra města – hospůdky, kavárny, bary...“ – František doplňuje: „V Plzni je krásné historické centrum včetně Kostela sv. Bartoloměje, na náměstí je tam celá výuka jako na talíři, od renesance přes všechny styly až po dnes, v podzemí je vidět celej základ města...“

Co pro vás bylo nejtěžší při přípravě představení? S čím jste se nejvíce nadřeli? „S výslovností Koleslogetův statek. (smích) Aby všech 12 lidí šlapalo spolu, spolupracovalo spolu, aby se všichni soustředili. S touhle jejich energií je to někdy opravdu kumšt. Potom uhrát scénu, kdy Káťa hraje maminku a nachází ztraceného syna. To byl problém vždycky, vždycky dostávali záchvaty smíchu a nešlo s tím nic dělat, to byla základní krize při dodělávání představení...“ dozvídám se.

Duše člověka, podobá se vodě

Sebastián a Honza jsou kamarádi, mají stejné nápady, líbí se jim stejné dívky, jdou do stejné praštějších nápadů. Viděli na přehlídce ve Stříbře apokryf Zrození Krista a pod jeho dojmem teď obletovali bustu Goetha a vykřikovali: „Zabij ho! Ať dlouho trpí! Zbav se ho! atd.“ Chvilí jsem koukala jako blázen, ale kluci mi všechno hned vysvětlili... Dál jsme dorazili na vyhlídku, kde je umístěna cedule s Goethovým citátem:

„Duše člověka, podobá se vodě, z nebe přichází, k nebi stoupá a zase musí padnout k zemi. Kroužit věčně.“

Johann Wolfgang Goethe

Dívka s písekem na řasách

Při čekání na zpáteční vlak si všichni vytřepáváme písek z bot a Andrea si stěžuje na písek i v řasách. „To je ale poetické,“ směje se pan učitel. „Andrea je dívka s pískem na řasách.“

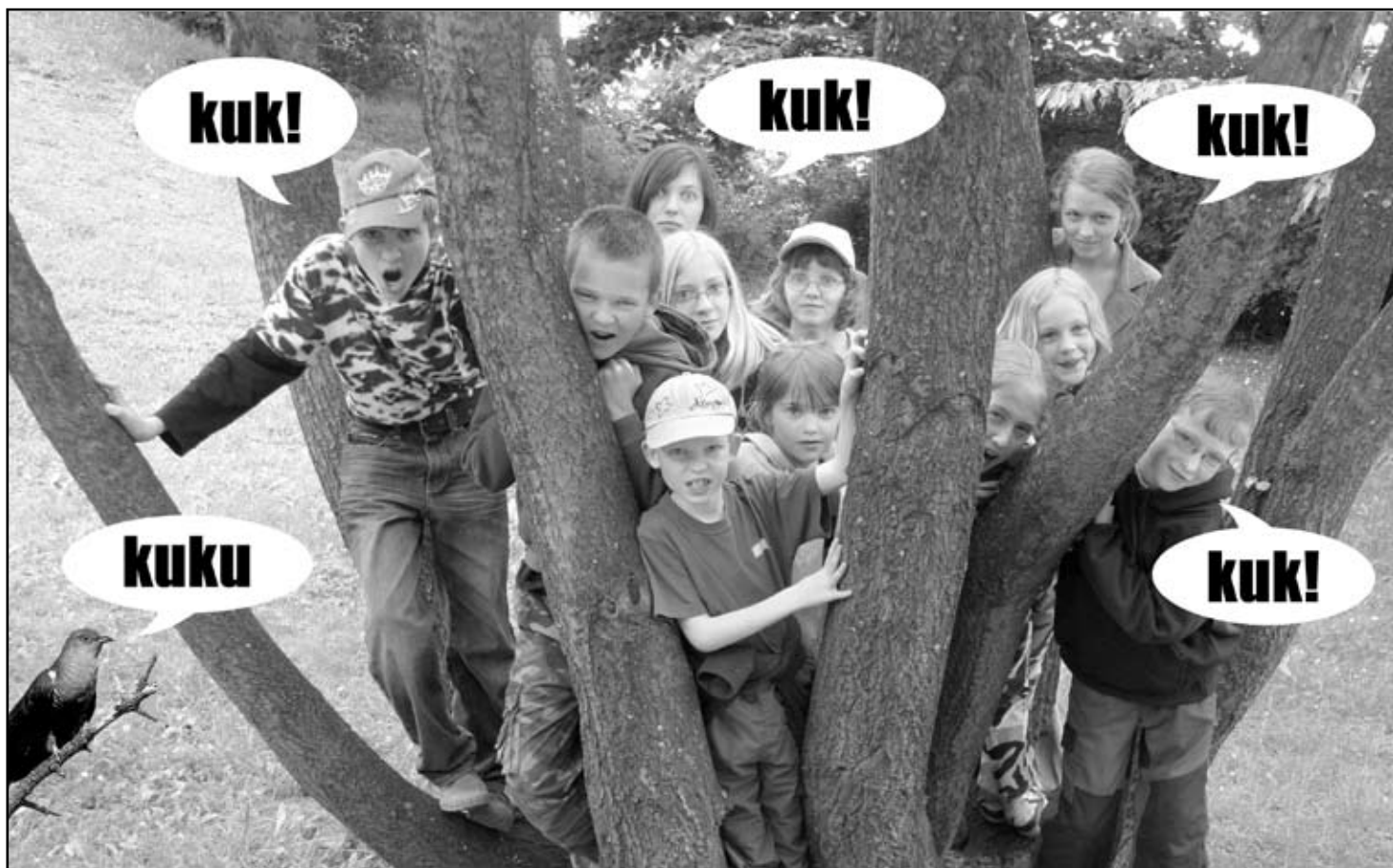
A jedeme zpět do Trutnova a kluci hrají cosi na mobilech a holky si hrají s přenosem svých myšlenek, celé je to bláznivě jejich způsobem a František je pořád ve své sympatické pohodě a mně vyvstává jedno z jeho prvních souvětí, které mi ten den řekl. „Můj soubor jsou takoví pohodáři. Rozhodně ale na svých bedrech nenesou tíhu celého světa.“

A to by odpovídalo jejich bezelstné hláске dne. Stěžovali si, že neviděli představení, protože před nimi seděli: „...ti porotci, jeden plešatej a druhý chlupatej.“ Pomocí doplňujících otázek jsem zjistila, kteří dva porotci to jsou.

Milí divové světa, děkuji za dnešní den.

Gábina

PŘEDSTAVUJE SE SOUBOR ZUŠ BISKUPSKÁ PRAHA, kuk!

PŘEDSTAVUJE SE SOUBOR ZUŠ VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ

Jmenuji se Tereza Barošová, je mi jedenáct let. Do dramafáku chodím rok a půl a baví mě. – Ahoj, jmenuju se Ondra Hradil, do dramafáku chodím tři roky a baví mě. Konec. – Ahoj, jmenuji se Eliška Trefilová, je mi jedenáct let a do dramafáku chodím necelý půlrok a zatím mě baví. – Ahoj, jmenuju se Natálie Mrlinová, je mi jedenáct let, do dramafáku chodím dva roky a baví mě. – Ahoj, jsem Daniel Schmied, je mi jedenáct let. Do dramafáku chodím pět roků a baví mě to a líbí se mi tady.

Jsme z Valašského Meziříčí. Chodíme do základní umělecké školy do literárně-dramatického oboru. Na představení, které jsme vám tu ukázali, jsme pracovali dlouho. Devět měsíců. Práce v kolektivu nás baví, takže se na Vánocích pracovalo dobře.

Představení v Trutnově neproběhlo podle našich představ, protože jsme měli za sebou šestihodinovou cestu vlakem s třemi přestupy a krátkou noc.

Pobyt v Trutnově nám zpestřila zkouška u kostela a nejvíc se nám tady líbila Dračí ulice.

(přepis audiozáznamu Gábina)

PŘEDSTAVUJE SE SOUBOR ZUŠ BISKUPSKÁ PRAHA, KUK!

PŘEDSTAVUJE SE SOUBOR ZUŠ F. A. ŠPORKA, JAROMĚŘ

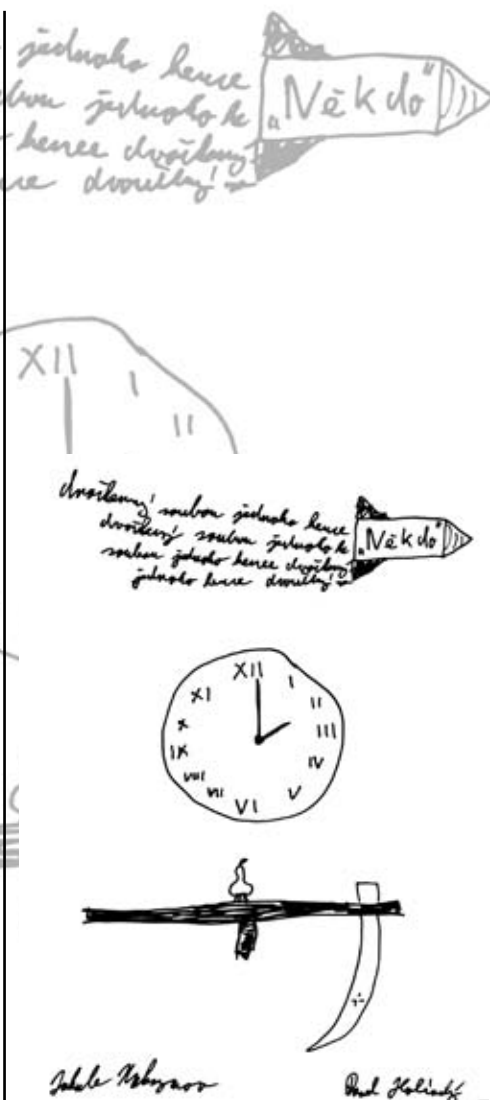
Jmenuji se Tereza Barošová, je mi jedenáct let. Do dramaťáku chodím rok a půl a baví mě. – Ahoj, jmenuju se Ondra Hradil, do dramaťáku chodím tři roky a baví mě. Konec. – Ahoj, jmenuji se Eliška Trefilová, je mi jedenáct let a do dramaťáku chodím necelý půlrok a zatím mě baví. – Ahoj, jmenuju se Natálie Mrlinová, je mi jedenáct let, do dramaťáku chodím dva roky a baví mě. – Ahoj, jsem Daniel Schmied, je mi jedenáct let. Do dramaťáku chodím pět roků a baví mě to a líbí se mi tady.

Jsme z Valašského Meziříčí. Chodíme do základní umělecké školy do literárně-dramatického oboru. Na představení, které jsme vám tu ukázali, jsme pracovali dlouho. Devět měsíců. Práce v kolektivu nás baví, takže se na Vánocích pracovalo dobře.

Představení v Trutnově neproběhlo podle našich představ, protože jsme měli za sebou šestihodinovou cestu vlakem s třemi přestupy a krátkou noc.

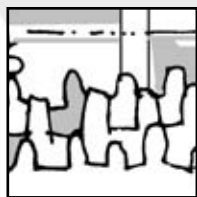
Pobyt v Trutnově nám zpestřila zkouška u kostela a nejvíc se nám tady líbila Dračí ulice.

(přepis audiozáznamu Gábina)

RECENZE LEKTORSKÉHO SBORU NA ÚTERNÍ PŘEDSTAVENÍ

O Vánocích, které nechtěly být

Zkušena vedoucí sáhla po textu, který přesto, že je psán krásným jazykem Josefa Čapky, pro práci s dětmi staršími 9 – 12 let mnoho nenabízí. Text je výchovným poučením, že pokud děti budou zlobit, neprijdou Vánoce. Vedoucí vystoupení realizovala se dvěma chlapci a dvěma děvčaty jako ryze recitační. Hlavní slovo měl nejzkušenější chlapec, ostatní více či méně sekundovali. Děti oblečené do slavnostních bílých košil, černých kalhot a sukní občas použily jednoduché rekvizity (čepice a pláštěnky), většinou stály vedle sebe v řadě, někdy byly naaranžované do jednoduché choreografie. Text sdělovaly, bylo znatelné, že je zajímavá a baví. Na jevišti spolu však příliš nekomunikovaly, jejich projev poněkud postrádal hravosti a uvolněnosti. V recitaci děvčátek se ozvalo občas nepříroze-
né školácké „vlnkování“. Vedoucí mohla nabídnout dětem více motivací pro rozehrávání.

Podněty pro další práci:

- aktivizovat děti k přirozenému pohybu
- prohloubit partnerské jednání
- tvořivěji využívat rekvizity

Ema Zámečnicková a Eva Polzerová

Saki

Členové turnovského souboru, který se představil na Dětské scéně už vloni, dospěli do věku, kdy vyrostli z „dětských“ námětů a projevíli zájem vyzkoušet si něco zcela jiného, než jsou látky obvyklé v práci mladších dětských souborů (pohádky, příběhy s dětským hrdinou, hravé nonsensové texty). Vedoucí jim nabídla několik Sakiho povídek a oni si z nich vybrali tři, které spojuje téma konfrontace dětského vidění světa se světem dospělých – Haraburdárna, Nevhodná pohádka a Morlvera.

Lektorský sbor ocenil, že soubor sáhl po látkách kvalitních a pro tento věk vhodných. Odrazový můstek k inscenaci – volbu předlohy – lze tedy rozhodně hodnotit jako šťastný. A přesto turnovská inscenace vzbudila v lektorském sboru i v seminaristech, kteří se vyjádřili na semináři o inscenacích, určité pochyby, vyvolala řadu otázek a přiměla je k zamyšlení zejména nad možnostmi dramatizování a inscenování Sakiho próz.

První okruh problémů souvisel s dramatizací, kterou vedoucí členům souboru připravila. Pominout vyprávěcký part Sakiho próz a dramatizaci postavit na tom, že se z textu vytáhnou pouze přímé řeči postav a mírně se upraví, se ukázalo jako nepřilíh šťastný krok, protože tím dramatizátorka do značné míry potlačila to, co patří k Sakiho poetice. Navíc se malá dramatizátorská zkušenost projevila i v nešikovném vedení příběhu hlavně v poslední povídce, které mělo za následek, že se diváci obtížně orientovali v ději a zcela jim unikla pointa.

Další komplikace padají na vrub režie, která hráčům poskytla málo nosných prostředků k vytváření postav. A tak dětem, které navíc nejsou příliš vybavené, nezbyvalo než se uchýlovat k šaržím a prvoplánovým grimasám nebo i zbytečným deformacím hlasu. Týkalo se to hlavně postav malých dětí (v Nevhodné pohádce a v Morlverě). Zdarilejší byly postavy tetičky a Mikuláše v první povídce. Inscenace působila dojmem, že nevznikala na základě promyšlené koncepce, ale spíše krok po kroku, z různorodých a různě kvalitních nápadů, které se v průběhu zkoušení vršily, aniž byly nakonec podřízeny celku a aniž se zohlednilo, jaký mají mít význam a funkci v tvaru inscenace.

Jako velmi problematické se jevíly rytmizované a rozpočítávané „titulky“, v nichž děti neúnosně „tlačily na pilu“. I při dopoledním i při odpoledním představení působily spíše jako samoúčelné exhibice. Ani v tomto případě se soubor se Sakim a jeho specifickým humorem nesetkal.

Jaroslav Provazník

Ve dvě na hruškách

Již při vstupu diváků do hlediště se na scéně pomalu otáčí velká Zeměkoule. Přes důmyslný mechanismus ji pomalu otáčí šlapající cyklista se žlutou přilbou na hlavě. Na Zemi se postupně začínají odehrávat příběhy lidí, zvířat a jedné pohádkové bytosti. Vše začíná tím, že se dva školáci v příjezdějším autobuse domlouvají na setkání ve dvě hodiny po škole. Pastervec na Sahare vyhání krávu na pastvu k sousedům a přemítá, že ve dvě bude pořádné vedro. V Austrálii se setkává ručitel s dlužníkem a slovně vymáhá své peníze. Domlouvají se na splacení dluhu ve dvě. U banky se shodnou dva lupiči, že ve dvě ji vykradou. Prolétne vrána. Nad Zemí rotuje v raketě Ivan Ivanovič Gigarín a v rádiovém spojení je slyšet zpráva, že ve dvě hodiny sestoupí na Měsíc. Z chaloupky na kuří nožce vychází Baba Jaga a hlídá svou hrušku. Děti po nechutném obědě jdou ve dvě krást hrušky. Baba Jaga je načapá, děti však stihnou utéci. Čarodějnice vyhrožuje, že krádežím udělá konec. Pastervec obtěžován masarkou ji zamáčkne. Pro mrtvou mouchu přilétá smrtka. Následně si přichází pro mrtvého věřitele, kterého nechtěně zabil dlužník, odnáší mrtvého policisty, kteří zasáhnu při akci v bance a také mrtvého lupiče, kterého při přepadení v bance nechtěně zastřelil jeho kamarád lupič. Nad tím vším stále v raketě krouží kosmonaut. Lupič a dlužník utíkají před zákonem a náhodně se setkávají u hrušky. Vylezou na ni a schovají se v její koruně. Objevuje se nasupená čarodějnice a začaruje hrušku. Od tohoto momentu, kdo na ni vyleze, nikdy již nesleze. Dva muži zůstávají navždy na hrušce. Přilétá smrtka pro Babu Jagu. Ta ji posílá na hrušky. Smrt chce tedy od mužů v koruně jednu shodit, ti ji však lákají, ať si sama natrhá. Smrt také zůstává navždy uvězněná na stromě. Od této chvíle se lidé na Zemi přemnožují, nikdo neumírá, přibývají další a další domy, lidé, zvířata, mouchy,.... Planeta je čím dál těžší a těžší a šlapající muž se snaží s vynaložením nemalého úsilí jí otáčet. Náhle se však rozhodne, sesedne z kola a odchází. Scéna hasne a ve tmě bliká raketa nesmrtelného Gigarina.

Celý příběh se rozehrává na veliké kašírované kouli s velmi malými loutkami na drátech, které zručně vodí jediný loutkoherec, autor celé inscenace, patnáctiletý Jakub Maksymov. Na kole šlape Pavel Holínský. Inscenace vznikla pod pedagogickým vedením paní Jarky Holasové.

Obdivuhodná inscenace vyprovokovala členy lektorského sboru k dlouhé diskusi, ze které vyplynula řada otázek:

Kdo je šlapající muž otáčející Zeměkouli? Hybatel? Bůh? Slunce? Kam v závěru hry odchází?

Proč svět zanikne v důsledku jednoho kouzla Baby Jagy?

Proč jediný, kdo přežívá, je právě Gigarín?

Kam ve chvíli zániku Země zmizela Baba Jaga?

Co nám chtěl Jakub Maksymov svou inscenací vlastně sdělit?

Byli bychom rádi, kdyby nám mladý tvůrce v některé z příštích repríz tyto otázky zodpověděl. Pomohlo by nám to a inscenaci taky.

Tomáš Volkmer a Hana Galetková

Věrka

„Naše sny se často rozplynou...“ Tato věta, kterou čtyři herečky inscenace na počátku adresují publiku, je podtitulem a zároveň tematickým shrnutím skromného děje, a následným jevištním děním je dále jen ilustrována, především v rovině emocí, přenášených na diváka. Spíše než o příběhu můžeme mluvit o jedné dramatické situaci: Věrka se musí „rozhodnout“, na jakou školu půjde, ale jak ze strany matky, tak ze strany učitelky je tlačena k tomu, aby místo na vysněnou pedagogickou napsala do přihlášky „zemědělkou“. Zobrazování jejich vnitřních stavů, snů i vzpomínek v inscenaci střídají situace z reálného života (dialogy s matkou, učitelkou, kamarádkou) a také Věrčiny promluvy do publika, doslovující, ale málo charakterizující Věrku samotnou.

Téma závažné a aktuální, které si autorky inscenace společně s vedoucí vybraly, se bohužel nepotkalo s adekvátním obsahem, materiálem pro jevištní ztvárnění. Vedoucí napsala autorský scénář, který nabízí málo prostoru pro herecké jednání, akci; vyhýbá se dramatickosti a otevřenému konfliktu (ke kterému téma objektivně směřuje!). Rovněž zvolené prostředky – populární, emotivně působící hudba; recitace Kašparovy „Tulíkrásky“; roztržení igelitu; náznakové kostýmy; čistý spisovný jazyk v promluvách postav i rezervovaný, monotónní styl hraní – se podílely na tom, že inscenace působí prvoplánově a zatěžkaně. Věrčiny vzpomínky na dětství a smrt otce, zprostředkované živými obrazy a pantomimou, nejsou motivicky provázané s dalším dějem, a tak na konci inscenace, kdy Věrka roztrhá sešit se svými básněmi, jakoby už nikdy v životě nechtěla a nemohla psát, můžeme jen konstatovat ve shodě s diváky na dětské diskusi: „Věrka neměla naději – nebylo co řešit.“

Projev hrajících dívek je přirozený, působí upřímně a otevřeně. Představitelka učitelky inscenaci oživila, směřovala ke konkretizaci vztahů mezi postavami. I z dětské diskuse vyplynulo, že problém je v pravděpodobnosti námětu a motivaci Věrky: proč se smíří s rozhodnutím učitelky a matky? Proč by se nemohla se dvěma trojkami na vysvědčení hlásit na pedagogickou školu? Lektorský sbor navrhoval souboru při zpracování takového tématu opřít se o dobrou předlohu a také – z hlediska autentičnosti výpovědi – použít třeba vlastní verše dívek. Někteří mladí diváci se se stavem Věrky ztotožnili. A na druhou stranu – i představitelka Věrky byla při dětské diskusi nucena se nad její situaci – pousmát...

Eva Brhelová

VIDĚLI JSME

Ve dvě na hruškách

ÚTERÝ OČIMA MATKY BLAŽKOVÉ

Tak dneska to byl blázeňec, skoro jako když byly recitace se souborami dohromady, nahoru do Trdýlka a zase zpátky. To sem si teda dala. Ale zase z toho kopce dolů se jde líp než opačně.

To vám teda řeknu, ten kluk na tom rotopedu se docela nadřel. Celá zeměkoule! U nás ve fitnessu, kam chodím taky uklízet, mají jinačí stroje. Na těch by tu zeměkouli utáhli líp. Ale výchovný to nebylo vůbec. Mordy, vloupačky a smřák do toho, no já nevím, co si ty děti vodnesou? Úplná sodoma gomora.

Tomu ale nerozumím, proč ta máma nutila holku na zemědělkou, když ta holka neznala ani kytky. To za nás jsme kytky lisovali, abysme je dobře poznali. A já moc dobře vím, že žádná tulíkráska není. Buď tulipán a nebo sedmikráska, ale to si člověk musí rozmyslet, než začne dělat divadlo. To mají z toho klonování. Já bych na tu zemědělkou docela šla. A taky to bylo takový citlivý,

Ale o těch Vánocích, co jako nepřišly, to bylo smutný. Děti bych strašila radši Karkulkou. Ale moc jim to slušelo, na svoje děčka na Vánoce letos taky přiřiju rolničky. To bude místo koled, stejně naše děti zpívají falešně a táta to nerad poslouchá. Jo a vánočka, ta se mi povede vždycky. Vánoce nevánoce.

Asi to další představení nazkoušeli teprve od včerejška, protože ten pán na jevišti četl třetí číslo novin. To vyšlo teprve včera, to dá rozum. Líbilo se mi to volání saky paky, akorát, že si nic nebalili a já nevím proč. Košík tam přece byl, tak proč do něj nic nedávali? A proč pořád to volání opakovali, to bylo jako v písničce, když se opakuje třeba Jsem písnička, můžeš mě hrát, jsem básnička, můžeš mě psát. Možná proto se mi to tak líbilo. Dycky si to pouštím, když štríkuj ponožky, to mi jde práce od ruky. Jako ta teta, co měla na sobě šaty jako mám já. Jsou to moje parádní. Někdy si ale pouštím rádio a byl tam taky zajímavý pořad o všelijakejch nebezpečnejch zvířatech. A byla tam taky ta moucha tse – tse, co kvůli ní našinec furt spí. To jsem si říkala, jestli třeba neštípla toho myho. Když je ta moucha Tse – Tse tak strašně nebezpečná, tak bych s ní v souboru nespoupracovala.

Nezávislá Blažková

VIDĚLI JSME

Věrka

O Vánocích, které nechtěly být

Saki

ZÁZNAM ZE SEMINÁŘE K INSCENACÍM 4. BLOKU

Dynamický den, ve kterém jsme hodně měnili místa působení, končil opět v kině, kde se sešli lektoři, semináristé a všichni ti, kteří si chtěli porovnat své názory na dnešní představení a inscenace. Také se hovořilo o tématu, který byl nastolen

v otázce pro semináristy: Role režiséra v dětském divadle.

Ve dvě na hruškách – Někdo, ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř

Seminář D

Dobrý nápad – zeměkoule, cyklista...

Zřetelný hlas vodiče.

Skvělý výraz cyklisty.

Dobrá 1. část – expozice (1. polovina), potom začalo upadat – příliš mnoho technických záležitostí, přestalo nás to představení překvapovat, upadl tempo...

Tip: mohli by být dva vodiči – jestli je to technicky možné, nebo podavač loutek.

Mrzelo nás, že nedržely suché zipy, Smrtka nemohla posbírat mrtvé...

Opakované scény by se měly zkrátit.

Chybělo nám vysvětlení, kdo je cyklista.

Neukončeno: „Co se stane se Zemí?“

Gigarín s raketou některým lidem dokonce vadil.

Raketa nezůstávala na scéně – zapomínali jsme na ni. Jaký měla význam?

Režie:

Myslíme si, že vodič hodně spolupracoval při režii. Chyběla nám dramaturgie.

Lektorský sbor – Marie Poesová a Tomáš Volkmer

Tomáš Volkmer souhlasil s osnovou názorů semináristů. Uvedl, že prvotní nadšení, vyvolané nápaditostí – tím, že vidíme zeměkouli, která se otáčí pomocí nějakého hybatele, postupně vyprchá. Dojde k polapení Smrti a je to pohádka ...Planeta se začne nabalovat paneláky – tehdy jsem se začal domnívat, uvažuje lektor, že půjde o civilizační problém. Cyklista se ještě jednou pokusí pohnout planetou, pak jde pryč. Vypadá to, že největší nebezpečí pro planetu je čarodějnice, která zakleje Smrt. Škoda té radosti z představení. Prvotní nadšení z inscenace nás nutilo přemýšlet. Zpočátku to je absurdní obraz světa – zloději, školáci, čarodějnice. Ten civilizační problém nás pak vede jinam.

Marie Poesová uvádí, že po prvním zhlédnutí inscenace byla nadšená. Pak se pro ni inscenace stala hůře uchopitelnou, proto se snaží vnést jasno tím, že se ji pokusí převyprávět. Hybatel šlape na kole. Je možné, že je to Bůh. Na světě se odehrávají špatnosti. Tam vidí lektorka jedno téma, které končí v okamžiku, kdy se čarodějnice rozhodne skoncovat se zloději svých hrušek, zakleje strom – kdo na něj vyleze, nemůže dolů. Vše se stane kolem druhé hodiny. Kolem druhé hodiny spadne i hybatel. Není jasné proč. Přesně tehdy si přijde i Smrt pro čarodějnici, ta jí nabídne hrušky. Na hrušce uvěznění zloději nalákají na strom i Smrt. V určitém okamžiku Hybatel čte o poměrech na planetě, kde jediným pozitivem je to, že už nejsou vraždy a sebevraždy. Ještě se pokusí šlápnout – pohnout zeměkouli, pak odejde. Hybatel by mohl být Sluncem. Lektori vysvětlují, že vedoucí souboru uváděla, že se chlapec hodně

s svým tématem zabýval. Podle Ptolemaia – když se přetíží planeta, tak se přestane otáčet. Odlétá pouze kosmonaut a jeho družka. Je tam tedy několik otazníků – kdo je Hybatel, kdo je kosmonaut – je to naděje? Lidé, kteří zůstávají v tom pekle neotáčející se planety. Absurdita ad absurdum. Chlapec vycházel z předlohy, kterou byla španělská pohádka Paní bída, ale byl to jen impulz. Na patnáctiletého kluka je to výkon úctyhodný. Chlapec je velmi výraznou osobností, má svou představu o tom, jak má věci hrát. Vedoucí říká, že on si musí projít tím, aby ho to zrazovalo, aby ho to posunulo. Je svěbytný. Jeho poznávání je „pomalejší“, je to osobnost.

Další diskuse

Přimlouval bych se za to, aby se hrálo na stupínku, aby bylo vidět i na loutky, které umřely, aby všichni viděli...

Není jasné, kam ty postavy padají – v tom původním znaku není jeviště. V okamžiku, kdy je představitel začne sbírat z jeviště – co tedy vlastně je – to jeviště.

Věrka – ZUŠ V. Petrželky Ostrava

Skupina C

Klady představení:

Téma, které patnáctileté řeší – rozhodování kam na školu.

Dívky byly během představení na sebe navnímané.

Použití některých zajímavých prostředků (igelit), které ovšem nebyly vytěženy.

Zápory představení:

Monotónní, sentimentální a příliš poetické představení.

Chyběl konflikt a jasná situace – někteří na konci čekali i sebevraždu Věrky.

Nerohodnutí, jakým stylem se představení bude hrát (prolínání různých stylů).

Kombinování reprodukováné a živé hudby a její volba (použití hitu).

Chyběla autenticita dětí.

Jazyk, který neodpovídá běžné mluvě dnešních dětí.

Nevytěžení použitých prostředků.

Chyběly divadelní kontrasty.

Lektorský sbor – Eva Polzerová a Eva Zámečníková

Ema Zámečníková připomíná, že toto představení má asi derniéru. Lektori zdůrazňují, že je nebezpečné vybrat pro tuto věkovou kategorii srdceryvný příběh, i když je to téma, které dívky zajímá. Taky to, že jde dívka na zemědělkou, z vnějšího pohledu není zase taková tragédie. Bylo by lepší, kdyby vedoucí šla na toto téma oklikou. Jinak jsou holky krásný, šikovný a světička. Dále lektorka uvedla, že verše jako Tulíkráska jsou sice pro dívky dojemné, ale mohly napsat vlastní básničku.

Eva Polzerová ocenila práci vedoucí s tímto souborem a zdůraznila, že problémem byla předloha – nepředloha. Zvlnikla na základě skutečného příběhu. Lektorka se také vyslovila k otázkám režie. Když učitel něco přinese, už

tím, že je to on, kdo to přinesl, děti někam posouvá. Vždy je lepší režirovat skrze děti, ale tady se to nestalo.

Další diskuse:

Dramaturgie je CO a režie je JAK. Co pak ten režisér může dělat, když vlastně není CO.

I když holky tihnou k patosu – je třeba je přivést k nadhledu.

Nenabízet takový text holkám, nenechat je zabřednout.

O Vánocích, které nechtěly být – ZUŠ Valašské Meziříčí

Seminář B

Zaznamenáno z besedy, protože žádný text nebyl dodán.

Seminaristé ocenili, že děti zvládly velký text, bylo jim rozumět, dívali se do diváků.

Byli na pochybách, o jaký tvar se jednalo – někomu chyběla akce.

Spíš se to jevilo jako recitace. Prostředky, které to mělo zaknit nám vadily – např. převlékání Vánoc.

Zásah režiséra byl podle seminaristů velký, šlo spíš o choreografii, ale necítili jsme, že by byli „zmanipulováni“.

Upozorňovali i na gesto, kterým jeden chlapec pohládl toho druhého.

Lektorský sbor – Eva Polzerová a Ema Zámečnicková

Lektorky k názorům seminaristů doplnily, že kluci byli šestáci, což posunulo pohled na vystoupení. Ema Zámečnicková uvedla, že byl vybrán text, který je černobílý, je to plakát. Přesto má pocit, že děti nejsou příliš svázané. Holčičky pak pokládá za recitátorky. Ten větší chlapec se soustředil na diváky. Děti nebyly spolu na jevišti, nereagovaly na sebe... Lektorky dále připomínaly, že se mluvilo o kostýmu – černé kalhoty a bílé košile. To má také svůj vliv, takže se děti příliš neuvolní. Vedoucí souboru v debatě s lektory namítala, že jiná porota jí kostým pochválila.

K otázce režie lektori souhlasili s názorem seminaristů, že šlo až o jakousi minichoreografii.

Další diskuse:

Cítil jsem tam deficit vztahů.

Při černobílosti textu je další práce mnohem těžší.

Nebylo to režirované, ale aranžované – kde je to divadlo?

Pro mě je výchozí text, aby ho děti přijaly za svůj, aby to šlo z nich. Pak hledám prostředky ke sdělení. Někdy je to jasné, že jde o divadlo, ale někdy je škoda to zavírat do škatulky.

Je pro mě záhadou, že když byly zaranžované, tak působily přirozeně.

To proto, že děti věděly, co říkají, rozuměly tomu.

To není pejorativní, jestli to jde z vnitřku.

Někdo to označil za ornament.

Připadaly vám tyhle děti zlobivé? Tady jsem tomu nevěřil, že jsou zlobivé, a to bylo hned na začátku.

Saki – Není to – ani to, ZUČ Turnov

Seminář A

Nejdříve jsme se bavili o předloze. Vystála nám otázka, podle čeho se pozná, je-li text vhodný k dramatizaci. Někteří z nás si např. myslí, že tento text vynikne více v recitaci, než v hraném divadle, představení bylo také přirovnáno k rozhlasové hře.

Dozvěděli jsme se, že se jednalo o práci dětí, že se jim text líbil, a proto na něm chtěli pracovat.

Chybělo nám více napětí, když dítě vstupovalo do prostředí, kam nemůže, které je pro ně tajemné.

Zaujaly nás předěly, které byly živé a akční. Bylo nám líto, že tento „náboj“ nepřetrval v průběhu celého představení.

Zabývali jsme se také otázkou, proč dívky hrají chlapce.

Lektorský sbor – Hana Galetková a Jaroslav Provazník

Lektori zdůraznili, že děti baví čist Sakiho, je to vidět i na jevišti, že do toho šly s chutí. Poetika Sakiho je však výrazná a je tam vypravěčský part, který v sobě skrývá klíč k příběhu. Nelze tam nechat jen přímé řeči, to pak zmizí Saki. Dramatizace vedla k rozpliznutí. Nenašel se klíč pro zachycení malých dětí, to vede k pitvoření, k přehrávání, což je na hranici vkusu.

V režii se podle lektorů projevila ledabylost – když byl nápad, tak se tam dal. Není možné, např. pominout, že se děj odehrává ve vlaku. Velmi vadil ten „spojovák“ – to repování, které také bylo na hranici vkusu. Hana Galetková upozornila, že není jasný ten „fór“ povídky z vlaku. V jiné povídce není čitelné, že to jsou Mikulášovy fantazie.

Další diskuse:

Jsou tam i momenty dobré. Teta je přijatelná v první povídce.

Vedoucí říká, že je v začátku režijní práce. Hledá si cestu.

Je třeba přenést postoj vypravěče do role. Je to věc náznaků. Významy jsou až za tím.

K Sakimu a dramatizaci vyšel scénář Hanky Nemravové – Nevhodná pohádka.

Ale to už zase byl konec a za chvíli začínalo doplňkové večerní představení Komunikační etudy souboru KUK!

Zachytit a zapsat se pokusila Jindřiška

VIDĚLI JSME

Věrka

O Vánocích, které nechtěly být

Saki

ZÁZNAM Z DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

HORKÉ ZPRÁVY SE SLADKOU PŘÍCHUTÍ

Co by se stalo, kdyby... Smrtka zůstala přilepená na hrušce?

Co by se stalo, kdyby... Vánoce už nikdy nechtěly být?

Co by se stalo, kdyby... Věrka bojovala za to, čím chce být?

Co by se stalo, kdyby... žáby plavaly v mléce?

Co by se stalo, kdyby... ovce byly krvežíznivé?

Co by se stalo, kdyby... na Nivách začalo být tepleji?

Co by se stalo, kdyby... chom se už nikdy nedozvonili na redakci?

Co by se stalo, kdyby... redakční pes Matěj spolkl klíče od redakce?

Co by se stalo, kdyby... Jakub Maksymov zůstal připíchnutý k podlaze Divadýlka Trdýlka připínáčkem?

Co by se stalo, kdyby... Zorka vychladla?

Co by se stalo, kdyby... Miládka zahořkla?

Co by se stalo, kdyby... ...nám nedošla inspirace?

Na Nivách to dnes moc nevěřelo, diskutovalo se vláčně, dokonce s pláčem, možná to bylo soutěží v kontinuitním běhu o vítěze, který se dostane na druhý konec sálu jako poslední, která započala dosti zpomalenou atmosféru. Možná to bylo tím, že ne všichni svá představení navzájem viděli. Možná to bylo únavou ze tří odehraných představení. Klobouk dolů. Přesto se k jakýmsi závěrům došlo:

O VÁNOCÍCH, KTERÉ NECHTĚLY BÝT

Líbilo se: roztomilé; krásná výslovnost; pěkně mluvené slovo; šťastný a veselý; pěkné, boží, cool; skupinová citlivost (neskákali si do řeči a nemluvíli najednou); pláč nad dárečky nejlepší; hezké kostýmy;

Nelíbilo se: poněkud vražedný výraz některých herců; málo herecké akce; zavřeli si možnost hrát; hodně statické

Jiné poznámky: nebylo to divadelní, ale recitační představení; herecká složka nalezena jen u situace s pláčem, v pranicích a v čepicích; diskuze nad stářím textu a výrazy (vážené obecnost); úvahy nad rozehráním některých situací, obzvlášť u nepovedených Vánoc (rozbředlé vánočky, cukroví...); na představení začali pracovat před Vánocemi r. 2006; teď odešla ze souboru holčička, Tereza musela přezkušovat za ni; ráno se jim hrálo nejhůř

SAKI

Líbilo se: super děti ve vlaku; zpěv; neobvyklé; práce kolektivu; srandovní; originální; žába v mléku; pocit pobavení, zasmáli jsme se; dobré herecké výkony; zpěv – vodítko, že jdeme dál; dobrá scéna s klobouky v komoře;

Nelíbilo se: neukončené; zmatek; „školní představení“ (někdy působilo příliš naučeně, některé věci nedotažené, rychlé odchody, neposlušnosti se navzájem); nepochopení některých scén a toho, že jsou to 3 jednotlivé příběhy; hledání společné linie představení – možná způsobeno kostýmem tety, který byl vždy stejný

Jiné poznámky: „Ala mi zatrhl dělat si z toho srandu“ (po 1. představení byli zpruzení, a tak si v 2. začali přidávat text a dělat kravinky); představení vznikalo z improvizací nad texty, paní učitelka je podporovala ve vlastní tvorbě a názorech; vyprávěče původně neměli, případně jím byl někdo jiný

VE DVĚ NA HRUŠKÁCH

Líbilo se: dobrý nápad; krásné rekvizity; zajímavý nápad; dobrá zeměkoule; hezká hudba; kolo; hezká helma; hezké, nápadité; to, jak překonávali vzdálenost i tisíce kilometrů jediným hupnutím; scéna s přidáváním domů – skvělé, jak cyklista četl text a ono se to zároveň dělo; raketa, to jak, se pak svítilo; vrána; výraz Jakuba u točení raketou

Nelíbilo se: nepochopení konce; nepochopení Gigarín; nepochopení svačinka; místy zbytečné řeči; nespojitost mezi jednotlivými příběhy;

Jiné poznámky: „Dejte mi do ruky organizátora a utrhnu mu hlavu !!! Kvůli němu jsme neviděli z představení nic.“; „kdo to napsal?“ - sám Kuba s Jarkou Holasovou; „kdo vyrobil zeměkouli a všechno?“ - fošnu udělal tatínek Kuby, kolo je kamarádka, zeměkouli kaširoval sám, loutky taky sám, zbytek kovár; kdo byl kluk na kole? – Bůh? Vyšší síla, ten, kdo otáčí zeměkouli a vším naším osudem, řád vesmíru. Jeho pád je jediným momentem, kdy má čarodějnice navrch a řád se poruší – když zrovna svačil, čarodějnice toho využila; kosmonaut Gigarín – myšleno více globálně, problémy jsou i kolem: „Jsem jediný nesmrtelný!“, ale přišel na to poslední; poučení, že se nemáme montovat do věcí, které nám nepřísluší, protože se může stát, že se do nich namontujeme v nepravou chvíli (cyklista může zrovna svačit a upadnout); Jakubovi padalo a rozbilo se i to, co normálně nepadá a nerozbíjí si, šlápl během představení několikrát na připínáček bosou nohou, zasekla se nahrávka atd.

VĚRKA

Líbilo se: supr čupr herecké výkony; hezky zahrané emoce; aktuální, silné téma; hezká hudba; zajímavé; umí hezky hrát na piano; rozehraná smrt táty jinými postavami; výměna postav přímo na jevišti; realisticky zahraná učitelka;

Nelíbilo se: Věrka neměla naději, nebylo co řešit; písnička Falling Slowly; nepravděpodobnost příběhu; zbytečně sentimentální a nasládlé; máma Věrky si občas zapomněla sundat zástěru; až příliš známá básnička Tulikráska Jana Kašpara (mohli použít své vlastní a nenutit nám, že ji Věrka napsala sama); nejasnost nad motivací Věrky věnovat báseň, která vystihovala její osobu, své kamarádce s tím, že ji napsala pro ni; nejasnost u roztrhání papíru – přihláška na pajdák, zemědělskou nebo sešit s básničkami?;

Jiné poznámky: „chudák holka, nemohla se sama rozhodnout“; paní učitelka pro ně napsala, režirovaly hromadně; opravdu se člověk nedostane na pajdák, když má dvě trojky?; představení vzniklo 2 týdny před prvním kolem, postupně zlepšovali a dodávali, např. básnička přidána až v krajském kole; slyšeli hodně porotců a názorů, všechny opačné, než v Trutnově; „mně by se to teda nestalo“

Zorka Horká a Miládka Sladká

DNES JSME SI VŠIMLI...

MILOŠE MAXY

DĚTI

KRISTY BLÁHOVÉ

JEDEN DEN S JAKUBEM STÁRKEM A KATHARINOU ALME MARKOVIC

Jak to začalo? Ráno. Mrholení. Hledání ZUŠ, nalezení školy (v téhle budově to není, říkají v kanceláři), nalezení jiné školy, nalezení lektorů i dětí, jsem správně, i když... Nebo že by se tu stavěla scéna? Že by kulísací stěhovali desky? Ne. To jen z přístěnku tělocvičny odnášejí stoly na ping – pong. Seminář se totiž odehrává v tělocvičně, do které se smí vstupovat jen v čisté obuvi bez tmavé podrážky, my vstupujeme v ponožkách. Čekáme. Několik dětí ze souboru HOP-HOP čeká. Katharina čeká. Jakub odešel pro děti, které si každé ráno lektori rozdělují do tří dílen tak, aby v každé dílně byli zástupci souborů, které ten den nehrají. My s Katharinou na sebe vrháme mezinárodní úsměvy (stydím se za svou anglickou negramotnost). Vcházejí další účastníci dílny. Jakub se stará o ně i o mě – opatřil mi židli. „Kdo neumí vůbec anglicky?“ zjišťuje. Už jsou všichni připraveni, i Zdenin vozík a jeho majitelka, a můžeme začít.

Seznamování a rozehrávání

Když si účastníci nalepí na trička štítky se jmény, zve Jakub všechny blíž ke stěně. Rozvine mapu a společně s Katharinou připomínají, kde je Norsko, její domov, kde v Telemarku studuje dramatickou výchovu. Celá dílna je tedy česko – norská, hry jsou česko – norské, tedy tématem, metody jsou v obou zemích obvyklé, ale s obměnami, které děti přijímají s chutí.

Na úvod pár rozehrávaček.

Norští rybáři

Jakub připravil doprostřed tělocvičny čtverec – vyznačil ho na parketách izolepou. Představoval ostrov, na kterém byl rybář. Ostatní účastníci vytvořili čtyřčlenné skupiny, které obsadily rohy tělocvičny, a představovali hejna ryb – lososy, jesetery, sledě a tresky. Podle Jakubových instrukcí vyplouvala postupně hejna ryb a kroužila kolem ostrova. Rybář čekal. „Rybář loví,“ vykřikl Jakub a rybář vyrazil. Získal si pomocníka. Hra nabývala na dynamičnosti, jak rostl počet rybářů a řídla hejna ryb.

Norská supermyš

Kocour – dobrovolník jde za dveře. Ostatní jsou myši a dohodnou se, kdo z nich je supermyš, kterou by měl kocour chytit až jako poslední – to znamená, že ji ostatní během hry musí chránit svými těly. Hra se třikrát opakuje s drobnými variacemi (dvě supermyši, dva kocouři)

Podlaha tělocvičny jen duní, všichni hrají s vervou a Zdeňka se stejnou vervou fofí.

Modelování postav

Doprostřed tělocvičny rozvine Jakub arch balicího papíru, na kterém je vyznačen obrys postavy. „Vražda“, navrhuje někdo. Jakub ale hned upřesňuje, že to tak není – společně se pokusí vytvořit obraz – sedmnáctiletého chlapce. Každý mu přidá nějakou vlastnost a dovednost. Jakub vše zaznamenává, takže tabula rasa postavy se pomalu zaplňuje. Na hlavu postavy píše, že má dredy, k uchu, že má rád hudbu, k ústům, že je nekuřák, do krku, že rád mluví – je mluvka. Postupně tak vzniká postava chlapce Romana – romantika, který je sportovec, hraje hokej a fotbal, je kamarádský, číslo bot má 42,5, má rád čokoládu, má hnědé oči, je nevěrný, rád uklízí, baví ho počítač, nosí brýle, a někdy kontaktní čočky, hraje na bicí, je tvrdohlavý. Někdo vyslovil pochybnost, jak to všechno může takový Roman stihnout. Diskutují o tom, jestli je chytrý, šprt. Shodnou se na průměru.

Jakub shrne všechno, co o Romanovi víme. Katharina má už připravený druhý pruh papíru, na kterém je namalovaná postava dívky Ingrid, které je 17 a je z Norska. Dívka už má vlastnosti určené – je přemýšlivá, má ráda filmy, které sleduje doma v klidu, je roztomilá, má ráda počítač, módu, cestování, cykloturistiku, sluníčko, hraje na klavír, je cílevědomá a pochází z Norska, z Osla.

Všechny zajímalo, jak se Roman a Ingrid seznámili. Přes internet. Jakub rozdělil účastníky do skupinek po čtyřech a každé skupince dal dopis – mail, který Ingrid Romanovi napsala. Píše o sobě, o svých zájmech, o tom, že na internetu našla Romanovu fotografii a ráda by se o něm něco dozvěděla. Uvádí i adresu, na které by se on mohl dozvědět něco o ní. Ingrid píše, že se zajímá o Českou republiku. Účastníci si čtou dopis. Pak je Jakub vyzve, aby si ve skupině určili pořadí – kdo je A, B, C, D a takto by měli postupně vytvářet odpověď (každý řekne jednu větu), kterou Roman napsal Ingrid. Skupiny pracují simultánně.

A pak...Pak byla přestávka. Během ní jsem se ptala Jakuba a Kathariny na to, jak dílna vznikala. Na přípravě pracovali společně. Pro Katharinu bylo hodně věcí nových – nezvyk mluvit anglicky i to, že neměla zkušenost s workshopem. Chválila Jakuba, jak jí všechno dobře vysvětlil. Jakub pak vysvětloval i mně, že společně s dalšími lektory vytvořili koncepci, ve které by se odráželo česko – norské poznávání.

Představení Čech – živé obrazy

A po přestávce Katharina vyzvala účastníky, aby se shromáždili do kroužku. Děti se trochu stydí mluvit anglicky, ale zdá se, že rozumějí. Jakub stejně překládá.

Zůstávají v kroužku a Katharina zadává úkol: „Vylosujete si kartičku s norským textem, přečtete si ji v duchu, pošeptejte dál, poslední řekne nahlas. Hra se opakuje několikrát. Ukazuje se, že texty jsou vlastně přísloví, např.

Víte, co je např. Ipakárek? Původní norský text zněl: EPLET FALLER IKKE LANGT FRA STAMMEN. A česky: Jablko nepadá daleko od stromu.

Jakub se vrací k příběhu Romana a Ingrid a vypráví, jak si psali víc a nakonec Ingrid přijela do Čech. Nyní vstupuje do role Katharina a stává se Ingrid – určující rekvizitou je šátek kolem ramen. Ostatní představují Romana. Je to první setkání. Jakub má před sebou papírovou bublinu a překládá.

Roman říká: „Děkuji, že jsi přijela. A co cesta? Jak dlouho tu budeš? Chceš někde jít na jídlo, Do „mekáče“? Nebo na svíčkovou, maminka uvaří. Atd.“

Ingrid říká: „Jsem ráda, že jsem přijela. Na jídlo do „mekáče“ – to je hodně české. Myslím, že svíčková mi bude chutnat. Ráda bych ale viděla nějaká města. Staré budovy, taky bych si ráda něco koupila. Atd.“

Jakub pak shrnuje: „A tak se stalo, že kromě večere, se vydali po republice.“ Účastníci jsou opět rozděleni do čtyřčlenných skupin – zase vyzývá, aby se snažili pracovat s tím, s kým ještě ve skupině nebyli. Mají si popovídat o tom, ze kterého města jsou, pak jedno město vybrat, z toho města vybrat místo, které je pro to město typické a znázornit je živým obrazem. Skupinky se živě baví a někdy i něco zaslechnu. „Kdybychom bydleli v Paříži, uděláme Eiffelovku, ale protože bydlíme na Vsetíně, kde nic normálního není, tak uděláme zámek.“ (A povedl se, pozn.

redakce) Skupiny jsou ve štronzu, předvádějí simultánně, mají povolený jeden zvuk pro charakterizaci stavby. Jakub a Katharina – v roli – projíždějí republikou, fotí se u památek. Navštívili tak hrad Trosky, Ještěd u Liberce, radnici, ve Vsetíně zámek, rozhlednu u Ústí nad Orlicí.

Jakub posouvá činnost dál: „Ingrid nechtěla poznávat jenom budovy a města, ale i život v zemi, lidi.“ Účastníci dílny mají takové poznání zprostředkovat Ingrid, ale vlastně i Katharině, která stojí na jedné straně tělocvičny a Zdeňka jí dělá poradce – pomáhá jí rozluštit, co vlastně ostatní představují. Ti se mají dohodnout na nějaké činnosti, která je typická pro Čechy. Všichni ji předvedou v místě co nejbližší Katharině. V okamžiku, kdy pozná, o jakou činnost, jev se jedná, začne honička – pokusí se získat další poradce tím, že se jich dotkne – chytí si je. Účastníci se mohou zachránit, když stačí utéct za čáru, která ohraničuje tělocvičnu na opačném konci.

Hra se několikrát opakuje. Co reprezentanti souborů pokládají pro naši zemi za charakteristické? Předváděli: malování kraslic, Vánoce, zabíjačku, pití piva (to Katharina poznala hned), pouť, zloděje u orloje, fotbal (aktuální a citlivé téma...)

A tak Ingrid poznávala českou zemi. A protože jsme byli ve škole, zazvonilo a Jakub povolil přestávku.

Návštěva u Romanových rodičů – plná hra

Po přestávce (pro účastníky) a po cestách po republice (pro hrůdy příběhu), se Roman rozhodl představit Ingrid rodičům. Pozval ji na rodinnou večeři a měla se podávat – no co jiného než svíčková (tak samozřejmě instrukce nezněla), ale nakonec to ve všech skupinách tak dopadlo. Zadání znělo: večere, Roman, Ingrid a Romanovi rodiče. Zase se pracovalo v čtyřčlenných skupinách a výsledky se postupně prezentovaly. Ve všech skupinách rodiče zaujali opatrně až velmi odmětávané stanovisko ke vztahu syna s cizinkou, ale Roman na to nedbal.

Ingrid doma – zápis do deníku

Příběh pokračoval – Ingrid se vrátila domů. Další úkol byl individuální – všichni psali v roli Ingrid stránku do svého deníku. Když byli hotovi, tak Jakub požádal, aby to, co napsali, vyjádřili jedním slovem. Požádal o naprosté ticho, koho se dotkne, ten své slovo řekne. Děti dokázaly být soustředěné a bylo znát, že o pocitu Ingrid hodně přemýšlely. Zaznívala slova: zklamání, návrat do České republiky bych si rozmyslela, miluji Romana, Roman je moc fajn, vztah, naděje na další setkání, poznání, zklamání z rodičů, nevrátím se, láska, přátelství či něco víc, příjemná návštěva.

Na závěr nabídl Jakub ještě jednu hru – každý si měl vybrat svého ochránce a svého nepřitele. Pokyn zněl: pohybovat se co nejbližší obránci a co nejdale od nepřitele. Hra se několikrát opakovala s novým výběrem ochránce a přítele.

A nakonec...reflexe. Jakub všem poděkoval za příjemnou práci s nimi. Katharina poděkovala za to, že mohla být součástí dílny.

„Nám se taky s vámi líbilo,“ zaznívalo z kruhu. Musím něco dodávat?

Jindřiška

JEDEN DEN S KLÁROU FIDLEROVOU

V úterý jsem navštívil další česko-norskou dílnu pro děti ze souborů. Vedla ji Klára Fidlerová, studentka katedry výchovné dramatiky, za asistence Anne Dale Nevestveit a Christiny N?ss z vysoké školy v norském Telemarku. Dílna se nesla ve znamení hvězd, planet a zvěrokruhu, děti se v ní setkaly s mimozemšťanem Nikou s knížky Josteina Gaardera a hlavně s kamarády z jiných souborů.

ve kterých zkoumaly, co mají společného.

Na závěr vesmírné hodiny si každý účastník vystříhl a pokreslil svoji hvězdičku, na kterou z druhé strany napsal, proč on sám je hvězdou a proč je rád na světě – uvědomil si tak obvyčejné věci, kterými se obvykle nezabýváme. Svoji hvězdičku pak hráči přilepili na papírové nebe pověšené na stěně.

Klobouk dolů

Na dětech a jejich práci bylo znát, že je dílna baví. Většinu aktivit vedla Klára, navíc téměř všechno překládala, aby umožnila komunikaci dětí s Anne a Christinou a jim aby přiblížila, co se kde šustne. To všechno báječným způsobem zvládala a stíhala. Byla milá a usměvavá.

Ještě než jsem se na dílnu vypravil, věděl jsem, že Kláře v posledních dnech není dobře. Inu, čeká děťátko... Dneska jí bylo ale opravdu dost špatně. Přesto utáhla čtyřhodinovou dílnu, a to tak, že na práci nebylo takřka nic poznat. Opravdu si zaslouží obdiv...

A co říkají dílně děti?

Mluvil jsem se členy souboru z Veselí nad Moravou: Katrin, Kačkou, Pavlem, Filipem a Jonášem.

Moc se nám to líbí. Nejlepší zatím byly scénky s předměty z planety mimozemšťana Niky a taky slepárna s chytáním vyhlídnutého nepřitele. Dílna je trochu podobná tomu, jak někdy pracujeme i na našem dramafáku. Jsou tady ale jiná čísla. Klára je dobrá, je moc příjemná a to, co děláme, má hezky zorganizované. Taky nás překvapilo, jak umí pěkně anglicky. I Norky Anne a Christina jsou fajn. A mluví tak, že jim i něco sami rozumíme. Líbí se nám, že si tu procvičíme i jazyk.

Na kluky jsem pak ještě mrknul a zeptal se jich, jak se jim Norky líbí. „Tož, ta jedna jó.“ Řekl jeden. Na mou otázku mi dokonce prozradil která, ale dohodli jsme se, že to zůstane „mezi náma chlapama“. To druhý kluk žádné okolky nedělal a jasně prohlásil: „Mě se líbí Christina.“

S Anne a Christinou o Kláře Fidlerové

Klárku jsme jako pedagožku měly příležitost poznat jednak na seminářích tady, jednak při práci s její dramafákovou skupinou. Byly jsme totiž u ní doma v Čáslavi, kde pracuje. Byla k nám velmi pohostinná.

Už při práci v Čáslavi jsme viděli, že pracuje jako zkušená pedagožka. Má u dětí autoritu, umí je uklidnit a sama pracuje klidně. Ráda je v dialogu s dětmi. Nemluví přitom na ně, ale k nim.

Při přípravě lekce měla jasnou představu, co a jak chce dělat. Přesto s námi ale spolupracovala, brala vážně naše nápady a byla otevřená ke všemu, co jsme přinesly. Během lekcí jsme poznaly, že má v dramatické výchově velkou praxi. Někdy jsme si nebyly jisté, jestli věci, které navrhuje, budou fungovat. Nakonec se ale vždycky ukázalo, že byly zvolené dobře.

Tonda

Vesmírná lekce

Když se konečně sešly děti, které měly dorazit, posadili se všichni do kroužku, aby se vzájemně představili a seznámili. Děti měly možnost zeptat se Anne a Christiny, na cokoli chtěly. A tak jsme se mimo jiné díky ve vší vážnosti míněným všetečným otázkám dozvěděli, že holky (ač jsou Norky) neumí chytat ryby, že nejsou sestry, že se jim na České republice nejvíce líbí jahodové knedlíky, zatímco v Norsku kromě ryb typickým jídlem uzená ovčí hlava, že holky s sebou žádnou ovčí hlavu nemají, že sice znají Krakonoše, ale jiného, než měly děti na mysli.

Atmosféru vesmíru přinesla obdoba hry kačenka – opice – slon s figurami družice, raketa, měsíc nebo UFO. Potom k dětem rozděleným do tří skupinek dorazil dopis od mimozemšťana Niky, který popisoval své ztroskotání na zemi. Příběh Niky podle Gaardery knihy spojoval několik aktivit během lekce. Děti se mohly Niky, Anne vystupující v roli, vyptat na podrobnosti o něm a o jeho planetě, pak se v leže se zavřenýma očima na jeho planetu vypravily, s robotem s šátkem na očích pomocí vedení doteky dlaně sebraly mimozemšťanský artefakt (a zahrály si s ním etudu, kde mimozemský předmět podobný našemu (deštník, náramek...) sloužil mimozemšťanům k něčemu úplně jinému než nám), a utkaly se tam s nepřitelem.

Zápas proběhl tak, že hráči si mezi ostatními nejdřív očima vybrali nepřitele (vytvořili tak dvojice) a pak, když měli všichni zavázané oči, se ho snažili najít a chytit za lýtko. Kdo byl protihráčem chycen, i s ním vypadl. Ten, koho chytil někdo jiný, pokračoval ve hře, ovšem s hráčem držícím ho za lýtko.

Potom se účastníci společně zamysleli nad tím, co je obvyčejné. Vzápětí jim Míka ve svém dalším dopise napsal, že řekneme-li o něčem, že je to obvyčejné, znamená to, že to nechceme blíž poznat.

A na obvyčejné věci navázala hra v trojicích složených z dětí z různých souborů „co by byl, kdyby byl...“. Potom děti pantomimicky předváděly svá znamení zvěrokruhu a podle toho měly vytvořit skupinky,

PŘEDSTAVUJÍ SE

MARIE POESOVÁ PÍŠE O HANĚ GALETKOVÉ

První osobní setkání na letošní Dětské scéně s Hanou Galetkovou je pro mne zjevením. Její inteligence, poctivost a upřímnost při diskusích je obohacující. Také nemohu zapomenout na její předloňskou působivou inscenaci „Za tkalcovským stavem“ na motivy lidových balad z jižní Moravy, která její přemýšlivost a citlivost předjímala.

A z její řeči rukou při povídání nemohu spustit oči...

HANA GALETKOVÁ O EVĚ BRHELOVÉ

Svá Sličná Slečna Eva Bé...

...JĚ z malé visky Leskovec,
kde dennodenně dokonale dojí 100 senzitivních dojiček
kvanta kvalitního kravského mléka na výrobu jogurtů,
které nechutnají Jakubu Hulákovi.

Svá Sličná Slečna Eva Bé...

...MÁ na krku karmínové
kamínky kouzelné, které povedená prodavačka zcela
jistě v unáhleném pominutí smyslu při zimním slunění
soláry, označila jako korály.

Svá Sličná Slečna Eva Bé...

...DÁ klidně zcela neklidně
ke kuriózním karmínovým korálům komické kompletní
korálky zápěstní. (Sklenné!)

Svá Sličná Slečna Eva Bé...

... VÍ zcela jistě, že se cpe
do nepokrytého černého období jejího záladná červeň,
modř a běl. Leč její psycho-soma, dušo-těl, kdo by na to
nervy měl?

Svá Sličná Slečna Eva Bé

...JĚ, jé, jé, jé jé, jé jé
mÁilá je.

EVA BRHELOVÁ O EMĚ ZÁMEČNÍKOVÉ

Jedna krásná dáma z Horních Černůtek
opravila dům svůj od záprazí po plůtek.
V sadu domu se teď každé ráno
rosou prochází, má rozesmáno!

Famózně šťastná dáma z Černůtek.

Čarodějná zahradnice z Jeslí
má pro vás recept, když jste skleslí:
šanta kočičí a černá s červenou.
S ní je vždy krásné být ženou!
A jak! O tom se vám ani nesní...

EMA ZÁMEČNÍKOVÁ PÍŠE O TOMÁŠI VOLKMEROVÍ

Pohádka o chlapci Tomášovi a sedmihlavém trutnov-
ském draku Robsi Rotkelovi
Bylo, nebylo. Do města Trutnova,
které blízko hor Krakonošových
se nalézá,

přilétl,
zván a neočekáván,
drak sedmihlavý Robs Rotkel.

Na břehu řeky se usadil,
její tekutiny chlemtal
a lid meškající tam sužoval.

Zoufal si národ tento,
nebylo pod jhem Robse možno žít.

Usednul proto a písně tkně pěl.
I zaslechnul je v dálném moravském kraji
junák.

On černobrvý vous má
a co více: povahy klidné, mírné je,
Láskou k Lidičkám pln,
krokem rázným vykročil, do Trutnova města vstoupil,
lidem oslavován.

S Robsem nebojoval však mečem
ostrobrusným,
slovem vlídným a přemilým šelmu udolal.
Oslavován usedl pak po boku šelmy této
již nelíté.

A pokud ho lid trutnovský velebiti bude,
setrvá v činnosti této.

TOMÁŠ VOLKMER O EVĚ POLZEROVÉ

Potkal jsem se s paní Evou,
kterou občas záda berou.
Nemějte však pochybu,
umí učit pohybu.

Proto si rád s paní Evou,
s paní Evou Polzerovou,
jednou z mála krásných dam,
o pohybu povídám.

EVA POLZEROVÁ PÍŠE O JAROSLAVU PROVAZNÍKOVÍ

Vždy pohotový ...

Vždy tvořivý ...

Vždy nabízející pomocnou ruku ...

Vždy umí být sám sebou.

JAROSLAV PROVAZNÍK O MARIÍ POESOVÉ

Příznám se rovnou, že mám pro Marii slabost. A mám
k tomu spoustu dobrých důvodů. Nejdřív – a to už je
prosím dvacet let – mě dostala svými loutkářskými
inscenacemi Asagao, Krysař a Píseň o lásce a smrti
korneta Kryštofa Rilka. (To žila ještě v Třeboni.) Hned
po revoluci patřila k těm lektorům seminářů a kurzů,
jejichž rukama prošly zástupy učitelů – a mnohým
z nich otevřela cestu k dramatické výchově. Když jsem
s Marií v porotě, baví mě, že vždycky odhalí něco, na
co bych ani nepomyslel. (Že by to bylo tím, že je už
slušnou řádku let taky školní inspektorkou?...) Pro-
stě s Marií vždycky rád spolupracuju. Tedy s jedinou
výjimkou. A tou je situace, kdy zazvoní telefon (v tom-
hle případě Marie asi ví, proč tohle řeší přes technické
médium) a ohlásí se v něm jako redaktorka Amatérské
scény. Hádejte proč.

VIDĚLI JSME

KUKI, KOMUNIKAČNÍ ETUDY

ŘEKLI O SOBĚ

Dnešek byl turistický a dynamický. Putovali jsme za soubory a jejich vystoupeními. Nejprve do Trdýlka. Tam se mi podařilo položit otázky přímo na jevišti

Někdo, ZUŠ F.A.Šporka Jaroměř

Jakou hru svého souboru hrajete nejraději?
Jsme mladý soubor, tak tuhle.

Jaký žánr byste teď chtěli hrát?
Rakvičkárnu.

Jakou otázku byste položili souborům?
Jestli se soubor umí divadelně chovat.

ZUŠ V.Petrželky Ostrava

Jakou hru svého souboru hrajete nejraději?
Nejraději Věrku. Hrajeme ji 3 měsíce.

Jaký žánr byste teď chtěli hrát?
Nějakou romantiku, muzikál, horor, co řeší rodinné problémy, rodinné situace.

Jakou otázku byste položili souborům?
Jak spolu v souboru vycházejí? Jak se jim spolu hraje? Nám super.

Pak už jsme museli pospíchat na další představení, tentokrát do kina. Tam se mi podařilo soubory zachytit, když sestoupily z jeviště.

ZUŠ Valašské Meziříčí

Jakou hru svého souboru hrajete nejraději?
Každý jsme z jiného ročníku ZUŠ, tak hrajeme i jiné hry, než spolu. Měli jsme rádi Zahradu, Holčička zlatá.

Jaký žánr byste teď chtěli hrát?
Něco, kde je hodně srandy. Horor.

Jakou otázku byste položili souborům?
Jak se vám hrálo? Nám dobře.

Není to – ani to, ZUŠ Turnov

Jakou hru svého souboru hrajete nejraději?
Sakiho, ale i Co ze mě bude?

Jaký žánr byste teď chtěli hrát?
Shakespearu tedy ne. Pantomimu, loutky, humor, o Shakespearovi.

Jakou otázku byste položili souborům?
Kolik má soubor dohromady zubů a jestli mají souborového dentistu.

ptala se Jindřiška

ŘEKLI O SOBĚ

S Marií, Anne, Christinou a Kathrin o dramatické výchově v Norsku a u nás

Ve středu odjíždějí z Trutnova čtyři norské studentky, které spolupracovaly s českými lektory na přípravě dílen pro děti ze souborů.

Maria Vestre, Anne Dale Nevestveit, Christina Næss a Katharina Alme Markovic spolu se svým věrným a obětavým domorodým průvodcem a tlumočníkem Jakubem Stárkem se se mnou sešly po odpoledních představeních, abych jim mohl položit několik otázek.

Na jaké škole studujete, jaký je váš obor studia?

Studujeme na vysoké pedagogické škole Høgskolen i Telemark (VŠ v Telemarku v Norsku) čtyřletý bakalářský obor praktická a estetická výchova. Je to nový směr studia, který byl otevřený v roce 2003. Má za úkol vychovávat učitele všech stupňů škol. Každý absolvent je aprobován pro obory výtvarná výchova, dramatická výchova, hudební výchova, norština a ještě jeden obor, u kterého si volí mezi tělocvikem a zdravou výživou.

V navazujícím magisterském studiu si potom můžeme zvolit jeden „klasický“ školní předmět, jako je dějepis, biologie a podobně. To už jsou ale předměty, které se dají studovat i na běžných pedagogických fakultách. Tam se otevírají učitelské obory jako norština, angličtina, dějepis, matematika, náboženství a podobně.

Naše škola a naše předměty jsou zaměřeny spíše prakticky, na běžných pedagogických fakultách se pokládá důraz na hlubší vzdělání v oborových předmětech, což tvoří asi 70 % hodin. Zbytek zabírají předměty jako pedagogika, didaktika a metodika.

(Je zajímavé, že u těch, kteří chtějí pracovat metodami dramatické výchovy při výuce jiných předmětů, je posloupnost vzdělání v Norsku obrácená než například na katedře výchovné dramatiky na DAMU. Tam do prezenčního studia přicházejí absolventi bakalářského studia předmětů z pedagogické nebo filozofické fakulty a k nim si doplní na DAMU magisterské studium dramatické výchovy.)

A až dostudujete, chcete se pedagogické práci věnovat?

Anne: Chtěla bych být učitelkou, ale naše škola nabízí absolventům široké pole uplatnění, takže ještě uvidím. Možná bych chtěla pracovat v kulturním sektoru.

Maria: Já bych učila ráda. Zajímají mě všechny předměty, které na škole studujeme.

Katharina: Chtěla bych učit výtvarnou výchovu a uvažuji o tom, že bych ji studovala ještě v magisterském programu. Naše škola se na výtvarku hodně specializuje. Platí za nejlepší výtvarnou školu v Norsku.

Christina: Chtěla bych rozhodně pracovat s dětmi. Nejbližší je mi hudební a dramatická výchova.

Jaký je rozdíl v pojetí dramatické výchovy u vás a tím, co jste poznali zde?

U nás především neexistuje na školách samostatný předmět dramatická výchova. Používá se jenom jako soubor metod při výuce jiných školních předmětů. Absolventům oboru dramatická výchova pomáhají jejich znalosti obohatit práci při výuce jiných předmětů. Pracují ale jako běžní členové pedagogického sboru. Ne jako třeba v Holandsku, kde je učitel dramatické výchovy specialista, který přichází do školy s projekty sestavenými podle konkrétního požadavku.

Můžete srovnat práci, se kterou jste se setkaly tady, s prací na norských seminářích nebo u vás ve škole?

U vás se myslím o dost víc staví na teorii. V teoretické oblasti máte větší znalosti než naši učitelé dramatické výchovy. Možná se pak teorie také pevněji držíte a vaše lekce tak zůstávají malinko při zemi. Takový je náš dojem, ale zodpovědně to říct nemůžeme, protože českou dramatickou výchovu známe jen z několika zážitků.

V čem se liší dětská divadelní představení, která jste viděli v rámci Dětské scény, od představení norských?

V Norsku je divadlo hrané dětmi rozšířené stejně jako u vás. Máme taky podobné přehlídky, jako je Dětská scéna.

Největší rozdíl, o kterém jsme už mezi sebou mluvili, je, že u vás děti často do určité míry spolupracují na tvorbě scénáře. Vaše představení jsou v této oblasti invenčnější.

Co se předloh týče, pracuje se u nás se hodně se známými látkami typu Dickense a úplně nejvíc snad s Norskými pohádkami. Bývají to buď hotové scénáře od autorů specializujících se na divadlo hrané dětmi, nebo dramati-zace vedoucího souboru. Hodně záleží na typu a velikosti skupiny. Velké soubory spíš tihnou k prvnímu, malé ke druhému. Že by se děti účastnily tvorby scénáře, to se děje jenom ojediněle.

Velké soubory také nevyprodukují tolik představení. Pracují na rozsáhlejších tvarech a vystoupení pak mají obvykle před Vánoci. Jsou třeba soubory, které mají i sto padesát členů, a při představení se na jevišti pohybuje okolo padesáti dětí.

Děkuju za rozhovor

Tonda

DNES JSME SI VŠIMLI...

SEMINÁŘE A

SEMINÁŘE B

SEMINÁŘE C

DNES JSME SI VŠIMLI...

... že škola je v Evropě, bar v Jižní Americe, banka v Kanadě a nikdo nemá na velkého Gigarina

...že v rodinách některých dospělých seminaristů vloni také Vánoce nechtěly být

...že Věrka nechce na zemědělkou, přestože bude mít na češtinu nepochybně redaktorku Jindřišku a ačkoliv se šéfredaktorka Iva vůbec nestydí za své úplné střední zemědělské vzdělání

...že Deník Dětské scény včera konečně vstoupil na jeviště kina Vesmír v představení Saki

...že pes už dávno není nic přírodního

...že kameramanka dnes na sobě měla zahraniční barevnou kombinaci – už za hranicí jemnocitu, zato Zdeňce ze Vsetína zelenožlutá kombinace moc slušela, módní policie ji hodnotí známkou výborný

...že na dopolední představení se chodí až po začátku.

...že paní učitelky nerozeznají, že se děti v publiku smějí, a do jejich hlasitých reakcí, které herci bezesporu vítají, volají: „Psst! Psst! Ticho!“.

... že někteří účastníci DS nebyli označeni příslušnou barevnou kartičkou, i když ji mít měli.

... že dnes bylo tak krásně (oproti jiným dnům), že někteří spatřili na obzoru nějaké kopce – patrně jsou tam vždycky.

...že vedle ZUŠ je muzeum, v něm milá průvodkyně, která zpřístupnila nepřístupnou sbírku hodin nadšené sběratelce

Ztráty a nálezy

Hledá se mužský prsten z chirurgické oceli. Ztratil se pravděpodobně na pánských toaletách v ZŠ na ulici R. Frimla, kde jsou ubytovány zúčastněné soubory. Nálezce prosíme, aby prsten odevzdal v redakci Deníku Dětské scény v Národním domě, případně přímo do rukou někomu z organizátorů přehlídky. Děkujeme.

DNES JSME SI VŠIMLI...

SEBEVRAŽNÝCH SLADKÝCH SKLONŮ

DNEŠNÍ PROGRAM - STŘEDA 18.6.

8.30 - 12.00

8.30 - 12.30

14.00 - 16.00

kino

dílky pro děti ze souborů

semináře A, B, C, D pro dospělé

5. blok vystoupení souborů

HOLUBI s.r.o., CETKA a spol., ZUŠ Brandýs nad Labem

Pět minut v Africe, ZŠ Na Stráni, Děčín VI

Noční můry, kuk! ZUŠ Biskupská, Praha 1

Coolparta, Coolparta, Soukromá MŠ a ZŠ Rozmarýnová Brno

16.30 - 17.30

16.45 - 18.15

17.00 - 17.45

18.00 - 19.30

diskusní kluby seminaristů

dětský diskusní klub pro děti ze souborů vystupujících v 5. bloku

diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 5. bloku

seminář k inscenacím 5. bloku

BLAŽKOVÁ - DÍL 6. - ...

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY- ČÍSLO 5.

Redakce: Jindřiška Bumerlová, Iva Dvořáková (šéfredaktorka), Gábina Sittová, Antonín Šimůnek, Michal Drtina (foto), Pavel Kocych (sazba, ilustrace, grafická úprava) a Matěj. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka – 18.6.2008 ve 1.00. Vychází 18.6.2008 v 10.00. Náklad – 400 ks.